

יום א', י"ז באלול תשס"ו (10 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מבצע אלקיים\פעולות תגמול... [המשך המאמר מיום רביעי האחרון]
מגמת הערבים הייתה לקיים חרם בינלאומי - מדיני ואזרחי - על ישראל ולמנוע ממדינות בעולם ליצור קשרים דיפלומטיים עם ישראל. החינוך לשנאה, קירבת הגבול והמצב הכלכלי הקשה, החלו לתת את אותותיהם. החלה מכת "הסתננות" שהפכה לבעיה המרכזית של הביטחון השוטף.

לוחמת הטרור - "המסתננים"...

החדירות לשטחנו של פליטים ממחנותיהם הסמוכים לגבול, לצורך ביזה ושוד, החלו באורח מאורגן כבר ב - 1949. חדירות אלו הלכו וגברו, תוך העלמת עין מצד השלטונות במדינות הערביות, ונלוו להן מעשי רצח והתנקשויות אלימות ביהודים. משנת 1951 ואילך, לבשו ההסתננויות והחדירות לשטחנו, אופי של כנופיות חמושות. מטרת פעילותם של המסתננים הייתה להפוך את החיים בארץ לבלתי נסבלים, להרתיע עולים מלהתיישב סמוך לגבול ולזרוע בהלה ביישובי הספר. מדינת ישראל חיפשה דרכים להתגונן מפני הפיגועים הרבים וצה"ל היה צריך למצוא פתרון. בדרגים הצבאיים והמדיניים התגבשה התפיסה שאי אפשר לפגוע בכל מסתנן שחודר מעבר לגבול, אבל אפשר לתקוף את המקום שהמסתנן יצא ממנו ולהעביר את שדה הקרב אל מעבר לגבול. אמר משה דיין (הרמטכ"ל באותם ימים-1955): "לא היה בידינו להבטיח כל צינור מים מפיוץ וכל עץ מעקירה, למנוע רצח עובדים בפרדס ומשפחות בשנתן, אולם היה בכוחנו לקבוע מחיר גבוה לדמנו. מחיר שלא יהיה כדאי לישוב הערבי, לצבא הערבי ולממשלות ערב לשלמו. יכולים היינו להבטיח שהכפרים הערביים יתנגדו לכנופיות העוברות דרכם, במקום להושיט להם יד לעזרה, שמפקדי הצבא הערבי יבחרו הגשמה קפדנית של התחייבויותיהם בשמירת הגבול על פני הכישלון בהתנגשות עם יחידותינו, שהממשלות הערביות תוותרנה על "מדיניות של כוח" כלפי ישראל על ידי הפיכתה להפגנה של חולשה". כך הלך הרוח באותה תקופה ...

מחדירות המסתננים ללוחמת "פדאיון"...

משנת 1951 ואילך החמירו חדירות המסתננים לשטחנו למטרות רצח, בעידוד גורמים פוליטיים ערביים. בשנה זו נהרגו בישראל **118 חיילים ואזרחים** בידי מסתננים, תהליך שלא נבלם בשנים 1952-1953. בשנת 1953 בלטו התפרעויות של כנופיות מירדן בתוך שטח ישראל, שהפילו קורבנות רבים ביישובי הספר. גם הגזרה המצרית הפכה לפעילה יותר עם הקמת החטיבה הפלשתינאית. מרכז הפעולה היה בעזה. מצרים התפארה בגלוי בתמיכתה ב"פדאיון" (מקריבי עצמם) ותחנות השידור המצריות והעיתונות, הרבו לפרסם את מעללי הפדאיון בישראל.

התגבשות תפיסת הגמול והפעלתה...

- א.** ראיית מדינות ערב כאחראיות לפעולות שהמבצעים יוצאים וחוזרים לשטחן.
- ב.** מגמה ישראלית להניע את מדינות ערב לרסן את פעולות המסתננים והמחבלים.
- ג.** להעמיד את מדינות ערב בפני הברירה לקיים את השקט בגבולות או להגיע למלחמה בעיתוי שלא לפי בחירתן.
- ד.** קביעת מחיר לדם יהודי שנשפך.
- ה.** הפגנת כושר הרתעה כלפי העוצמה הצבאית הערבית. על פי תפיסה זו בוצעו פעולות אחדות בתחילת שנות ה - 50, לא כולן עלו יפה. בעקבות הניסיונות להתמודד עם המטלות האלה, החליטו במטכ"ל להקים יחידת עילית של מתנדבים שתבצע את המשימות. על פי החלטה זו הקים הצבא את **"יחידה 101"**. [בע"ה, השלמת המאמר בדף של מחר]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל